

[Industriministeren]

De, jeg har rådspurgt i denne sag, er af den opfattelse, at fortsættelsen af en betalingsstandsning ikke er en statsovertagelse, men en konkurs, og at fortsættelsen af en betalingsstandsning derfor slet og ret er, at man har vasket sine små hænder og har lukket stålvalseværket for tid og evighed.

Hvis hr. Rahbæk Møller er i stand til at dokumentere noget andet, er vi mange, der gerne lytter til det, men jeg har ikke kunnet finde mennesker, der kender den nuværende stålsituation, kender kampen om stålkunderne, ved, hvor meget selv et lille afbræk i en rolig situation kan medføre, der har turdet give mig anden oplysning end den, der her er videregivet.

Hr. Rahbæk Møller og senere hr. Waldorff luftede deres principielle modstand mod private aktionærer. Den har de lov at have, men selv om jeg ikke føler mig kaldet til at være forkæmper for private aktionærer i al almindelighed, vil jeg nu gerne sige, at jeg i denne situation har lidt svært ved at samle den store ophidselse mod de private aktionærers hidtidige aktivitet.

De har tegnet en aktiekapital på 216 mill. kr., heraf 54 mill. kr. i 1978, hvor man var i klemme, og 54 mill. kr. i 1980, hvor man var i klemme. Nu erkender man, at det er gået så skidt, at man afskriver 144 mill. kr. af disse 216 mill. kr., og ved samme lejlighed nytegner man 54 mill. kr.

Det er vist ikke det, man normalt kalder det store, vilde privatkapitalistiske overlæg, men modsat kunne det måske få mennesker, der normalt har en anden holdning til private virksomheder, til at sige, at der jo altså må være noget ved stålvalseværket, når meget store private aktionærer fortsætter en aktie-tegning efter at have afskrevet 144 mill. kr. som værende tabt.

Desværre blev i første omgang indholdet af hr. Rahbæk Møllers indlæg: jeg forstår, men vi er nok nødt til at lukke alligevel. Det er mit inderlige håb – og jeg synes heller ikke, det var udeladt af det, hr. Rahbæk Møller sagde – at denne lukkemodel ikke holder, når vi når frem til en afgørelse ved tredje behandling.

Jeg skal takke fru Janne Normann for en skeptisk, en forsigtig tilslutning til lovforslaget. Jeg skal gøre opmærksom på, at de forpligtelser og rettigheder, som aktionærstaten i givet fald vil komme til at indgå på, vil væ-

re nøjagtig de samme som dem, der gælder for de private aktionærer, der skal nytægge de andre 54 mill. kr., hverken mere eller mindre.

Jeg skal også takke hr. Brusvang for hans accept, igen med en rimelig nervøsitet over for planens økonomiske størrelsesorden. Hr. Brusvang gjorde nogle bemærkninger om, hvor planens indhold stammede fra, og derfor er det vel værd at understrege, at det, der er tale om, er, at stålvalseværkets bestyrelse har afleveret en samlet rekonstruktionsplan til regeringen, og at regeringen har erklæret sig villig til gennem dette lovforslag at tage den del af rekonstruktionsplanen, som skal være statens, op til en positiv løsning under den absolutte forudsætning, at de andre dele i planen, der skal løses af private aktionærer, af danske hovedbanker og af et meget stort bankkonsortium bestående af i alt 18 udenlandske banker, finder deres tilsvarende nøjagtige placering i den samlede plan.

Hr. Waldorff udførte et mandskabsmæssigt regnestykke, som jeg meget vel forstår – der er ingen, der synes, det er lykken, at en virksomhed indskrænker antallet af sine medarbejdere – men hr. Waldorffs regnestykke er forkert i den forstand, at hr. Waldorff ikke havde det med i regnestykket, der hedder lukning af virksomheden. Jeg må sige ganske ærligt, at jeg foretrækker en virksomhed, der kan videreføres med 1.735 medarbejdere, fremfor en virksomhed, der tvinges til at lukke med 2.000. Det tror jeg vi er nødt til at vurdere meget nøgternt over for hinanden.

Alle elementer i denne plan har jeg forstået er nøje afpasset for at kunne give den regnskabsmæssige balance i 5 års perioden ud fra de hidtil kendte forudsætninger, der forekommer at være en nødvendighed, hvis denne økonomiske kraftanstrengelse skal vinde accept. Der vil ikke blive tilstrækkelig troværdighed ved denne løsning, hvis man skal gå ind med alle disse midler fra så mange sider, samtidig med at det må siges, at der alligevel ikke kan skabes økonomisk balance i den kommende 5 års periode.

Hr. Waldorff havde en betragtning om, at denne løsningsplan havde for store økonomiske konsekvenser for den øvrige del af befolkningen, hvorefter han sluttede med at sige, at han syntes, vi skulle overtage det hele og sige nej til alle andre bidrag.